

Hans Knudsen: Det er meget beskedne ændringer til det kommende års ligningslov, den højtærede finansminister foreslår, men jeg går ud fra, at den mere gennemgribende skattelovsrevision nu er så nært forestående, at forslag hertil snart kan ventes fremsat i rigsdagen, og derfor skal vi heller ikke for vort vedkommende have noget at indvende imod, at rigsdagen her begrænser arbejdet med ligningsloven til at omfatte de mest nødvendige ændringer i loven.

Til sådanne nødvendige ændringer må i første omgang henregnes de bestemmelser, der har til formål at lempe beskatningen for aldersrentenydere, invaliderentydere og iøvrigt de 65-årige med tilsvarende indkomster. Bestemmelserne om nedslag i indkomsterne for disse skatteydere indførtes første gang i skatteåret 1948—49 og betød en væsentlig og tiltrængt lettelse i beskatningen, og der har senere været enighed om, at nedslagsbestemmelserne hvert år skulle føres à jour, så at den forøgelse i rentebeløbene, som de gamle får på grund af pristalsstigningerne og forbedringerne i rentenydernes kår, ikke skulle medføre en forøget beskatning. Vi hilser derfor med tilfredshed, at den højtærede finansminister i år stiller forslag om forhøjelse af maksimalindkomsterne med henholdsvis 400 kr., 500 kr. og 600 kr. og af nedslagsbeløbene med henholdsvis 200 kr., 300 kr. og 300 kr., eftersom det drejer sig om landkommuner, købstæder eller hovedstadsområdet.

Rentydernes indtægtsforøgelse i 1952 kan efter den højtærede finansministers egne bemærkninger til forslaget gå op til 305 kr., så man må gå ud fra, at de foreslåede ændringer til § 5 dækker disse stigninger, således at der ikke bliver tale om skatteforhøjelser. Men når den højtærede finansminister selv udtrykker det sådan, at lovforslaget har til hensigt at begrænse skattestigningerne, må vi alligevel forbeholde os under et udvalgsarbejde at se lidt nærmere på disse beregninger, idet vi naturligvis må forlange, at stigningerne for de gamle ikke blot begrænses, men at de helt undgås.

Det i fjor ved ligningslovens vedtagelse gennemførte lønmodtagerfradrag på 300 kr. har i det store og hele virket efter sin hensigt. Erfaringerne fra det forberedende ligningsarbejde ude i kommunerne har vist, at dette lønmodtagerfradrag betyder en lettelse og en forenkling, og at det var en rimelig, omend meget beskednen imødekommenhed

overfor lønmodtagerne. Som altid ved gennemførelsen af nye regler har der været nogle tvivlstilfælde, men de har været forholdsvis få.

Vi fra vor side stiller forslag om, at det meget beskedne fradrag på de 300 kr. i år forhøjes, og at det forhøjes i hvert fald til mindst de 400 kr., som vi i fjor stillede forslag om. En forhøjelse af beløbet vil gøre kontrolarbejdet med de mange fradragsberettigede erhvervsudgifter endnu lettere, fordi man så også slipper for kontrol af de fradrag, som ialt kan beløbe sig til mellem 300 og 400 kr. Hidtil har man kun undgået kontrol, når fradragene ikke blev til mere end 300 kr.

En forhøjelse af lønmodtagerfradraget til mindst 400 kr. har forøvrigt tillige sin berettigelse derved, at der også i det forløbne år er sket forskellige forhøjelser af godkendte fradrag, der falder ind under lønmodtagerfradraget, til eksempel udgifter til sødstyr. Forøvrigt er skævheden i beskatningen så stor til ugunst for lønmodtagerne, at det i høj grad berettiger til et større fradrag end de 300 kr., vi standsede ved i fjor. Skattelovskommissionen nåede jo allerede for år tilbage til det standpunkt, at lønmodtagerfradraget burde være 400 kr. Når man så tager i betragtning den prisudvikling, der har været siden, og de forhøjelser af andre fradrag, der er sket siden, vil det være helt urimeligt ikke at gå betydeligt højere op med lønmodtagerfradraget end til de 300 kr., vi startede med i fjor.

På et enkelt område betød det i fjor gennemførte fradrag på 300 kr. en begrænsning af den tidligere praktiserede fradragsret. Det havde hidtil været sådan, at en skatteyder, der dokumenterede, at han på grund af boligmangel ikke kunne skaffe sig bolig i nærheden af arbejdsstedet, kunne fradrage en rimelig befordringsudgift, og den samme ret var givet, hvor mand og hustru var beskæftiget i hver sin kommune. Ved indførelsen af lønmodtagerfradraget blev det bestemt, at sådanne transportudgifter ikke kunne fradrages ud over de faste 300 kr. i lønmodtagerfradrag. Hvis denne bestemmelse skal fastholdes, vil det også af den grund være nødvendigt, at der sker en forhøjelse af lønmodtagerfradraget til mindst 400 kr., og vi vil i hvert fald fra vor side i det kommende udvalgsarbejde stille forslag herom.

Det er i år det 4. år, vi efter forslaget, som